

HỒI 37

GIANG THƯỢNG SINH TÌNH NGHIỆP

Triển Bạch lắc đầu:

- Ta không biết chèo thuyền.

Quý diện quái nhân cất tiếng cười trong vắt, nói:

- Người không biết nhưng ta biết, bảo đảm đưa người tới bờ bên kia an toàn.

Triển Bạch nóng lòng truy nã cừu nhân. nghe quý diện thiếu nữ nói có cách đưa chàng qua bên kia bờ, lập tức tung người nhảy lên thuyền.

Triển Bạch sinh trưởng ở miền bắc từ nhỏ đến lớn chưa từng đi thuyền, chiếc thuyền lại hẹp, chàng từ trên bờ phi thân đáp xuống thuyền, chân vừa chạm ván thuyền, thuyền lập tức nghiêng một cái. Triển Bạch thất kinh đạp chân lên mạn thuyền bên kia để lấy thăng bằng, nào ngờ cái đạp của chàng quá mạnh, thuyền nghiêng trở về bên kia khiến chàng mất thăng bằng suýt chút nữa rơi luôn xuống sông, thất kinh la lên oai oái.

May mà lúc đó có người sau lưng giơ tay đỡ lấy chàng, đương thời chiếc thuyền cũng lao ra giữa sông.

Người đỡ Triển Bạch chính là quý diện thiếu nữ, nàng lớn lên ngoài hải đảo, nàng dùng thuyền cũng thành thạo như người ở Trung Nguyên dùng ngựa vậy. Nàng nhảy lên thuyền vừa đẩy cho thuyền rời bờ vừa đưa tay đỡ lấy Triển Bạch sắp rơi xuống sông.

Nhưng không ngờ Triển Bạch chưa từng đi thuyền, thuyền Vừa rời bờ vọt ra ngoài chàng lại bị mất thăng bằng ngã ngược ra sau. Quý diện thiếu nữ không ngờ Triển Bạch lại quá tệ như vậy, không phòng bị, thân hình nàng cũng bị Triển Bạch đè ngã xuống ván thuyền.

Ngư thuyền vốn nhỏ chiều ngang chỉ vừa một người nằm, giờ hai người đã chồng lên nhau như vậy muốn đứng dậy không phải dễ, hơn nữa thuyền nhỏ tròn tròn không tiện dùng lực.

Hai người đều nằm ngửa, Triển Bạch ở trên, quý diện thiếu nữ ở dưới.

Cả hai ai cũng muốn đứng dậy, nhưng khổ nỗi lúng túng mãi vẫn không sao đứng dậy được. Triển Bạch đã lật úp được người lại, vừa định bò dậy thì thiếu nữ cũng vừa bỏ chiếc mặt nạ ra chồm dậy. Hai người mặt đối mặt!

Triển Bạch thấy choáng váng, trước mặt chàng ở khoảng cách thật gần, gần đến không thể nào gần hơn được nữa, là một gương mặt tuyệt mỹ, dưới ánh trăng mờ ảo, nhan sắc nàng càng toát lên vẻ nhu nhã thánh thiện.

Hai thân thể hầu như áp sát nhau, chàng chỉ cảm thấy thân thể đối phương mềm ấm vô hạn, một mùi u hương kèm theo hơi ấm của hơi thở nàng phả vào mặt chàng.

Triển Bạch hầu như thất thần, mắt nhìn chăm chăm vào mặt nàng, đến quên cả thở.

Còn quý diện thiếu nữ, nàng vốn là một xử nữ ở độ tuổi trăng tròn, trong tình huống bất ngờ bị một nam nhân đè lên người, chỉ cảm thấy toàn thân như tê liệt, yếu đuối vô lực, muốn kháng cự mà không có sức để kháng cự. Nàng đang trải qua một cảm giác mà trước đó nàng chưa từng được thể nghiệm, tim đập rộn ràng, không kèm chế được nàng rên lên mấy tiếng rồi nhắm nghiền mắt lại.

Thời gian lẳng lặng trôi đi trong khi cả hai người đang đắm chìm trong cảm giác khác lạ, mặc cho con thuyền trôi theo dòng nước. Đối với họ, lúc này cả vũ trụ này chỉ còn có hai người, họ chỉ nghe hơi ấm từ cơ thể đối phương tỏa ra, nhịp tim đập rộn ràng và cả tiếng huyết dịch chạy rần rật trong huyết quản của mình.

Bỗng thiếu nữ khẽ kêu lên một tiếng nho nhỏ như tiếng nấc, nàng khẽ cử động thân hình, không biết nàng bị Triển Bạch đè làm đau hay tay nàng bị môi, chỉ biết cử động của nàng làm Triển Bạch bừng tỉnh. Chàng vừa định nhòm người dậy thì nàng đã vòng tay ôm ngang người chàng kéo trở lại.

Triển Bạch bủn rủn cả tứ chi, áp người xuống. Chàng bắt đầu cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng di động trên thân hình. Chàng như bị điện giật, bàn tay nàng chạm vào chỗ nào lập tức chàng cảm thấy một luồng điện chạy rần rật khắp châu thân.

Chàng rùng mình mở bừng mắt ra, thấy nàng mắt nhắm nghiền, đôi môi như đóa anh đào hé mở mời mọc, ngực nàng áp sát vào ngực chàng tạo nên cảm giác nhột nhạt thần tiên.

Trên người chàng vốn chỉ có chiếc chăn quấn tạm làm y phục, đôi tay nàng sờ soạng chạm vào da thịt, thân hình chàng như bị thiêu đốt bởi lửa dục vọng, như khối thuốc nổ chực chờ nổ tung? Những cảm giác này, hành động của hai người trong lúc này không thể gọi là tội ác, nó xuất phát từ bản năng, và đương nhiên hành động này không cần ai dạy bảo, không cần phải học hỏi, đã là bản năng thì nó xảy ra rất tự nhiên...

Thuyền dập dềnh trên mặt nước, hai thể xác đắm chìm trong cảm giác thần tiên với những tiếng thở hổn hển pha lẫn tiếng rên khe khẽ...

Ánh trăng đã ngã về đằng Tây, đằng Đông đã chuyển sang màu hồng.

Đêm, dù có đẹp với bao mộng ảo cũng không thể giữ mãi, dương quang sắp xuất hiện lay tỉnh người đang chìm trong mộng.. Chiếc thuyền nhỏ trôi lặng lẽ không mục đích trên sông, bỗng chạm vào một bãi đất bồi cạnh bờ, sự va chạm làm bừng tỉnh hai người đang say giấc điệp, mở đôi mắt còn ngây ngứ nhìn

nhau, việc xảy ra trong đêm lập tức hiện về trong trí làm hai người thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào nhau. Thái dương hiện lên đằng Đông đỏ ối như cũng đang cùng thẹn với hai người.

Thiếu nữ nhìn thấy thân thể lỏa lồ của Triển Bạch, vừa thẹn vừa tức cười nằng che miệng cười khúc khích nói:

- Coi người ăn mặc kìa...

Dứt lời vội tung người nhảy lên bờ, nhưng vừa phi thân lên nàng đã kêu lên một tiếng về đau đớn, khoảng cách từ thuyền đến bờ không quá một trượng vậy mà suýt nữa nàng đã rơi, xuống nước!

Triển Bạch kịp thời phi thân đón lấy người nàng, hít một hơi chân khí thân hình vọt lên mấy bước, nhẹ nhàng đáp lên bờ. Chàng dịu dàng hỏi:

- Người... sao gàn như vậy mà cũng nhảy không qua?

Nàng lườm Triển Bạch một cái, nói:

- Cũng tại người chứ ai! Đêm qua... làm người ta đau...

Triển Bạch tuy là một gã khờ nhưng nghe nói vậy cũng hiểu ra đôi chút, cảm động nói:

- Người... không sao chứ?

Thiếu nữ thở dài, giọng u ám:

- Tuy không hại gì nhưng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với việc ta luyện võ công của ta sau này...

Triển Bạch cũng thở dài:

- Cũng tại ta hại người! Lẽ ra đêm qua chúng ta không nên...

Nàng bỗng bật cười..

- Việc này cũng không thể trách một mình người, bản thân ta cũng chịu một phần trách nhiệm, nếu không phải....

Nói đến đây nàng bỗng im bật, Triển Bạch không ngăn được buột miệng nói:

- Nếu không phải thế nào?

Nàng thở dài đáp:

- Lúc ta đến Trung Nguyên phụ thân ta đã ngăn trở, nói ta còn nhỏ đạo tâm chưa định, dễ bị rơi vào tình nghiệp. Nhưng ta không tin, bởi nam nhân trong thiên hạ ta không coi ra gì cả, nhất định phải đi Trung Nguyên một chuyến, không ngờ phụ thân ta nói đúng, vừa gặp người...

Triển Bạch buột miệng tiếp luôn:

- Vừa gặp ta người đã không ngăn được lòng mình, phải không?

Không ngờ gã khờ giờ cũng biết cách nói đùa. Người ta nói ái tình làm người ta thấy cuộc đời vui tươi hơn quả không sai.

Thiếu nữ đỏ mặt giờ tay lên:

- Người dám cười ta, ta cho người một chương bây giờ!

Triển Bạch làm ra vẻ hốt hoảng xua tay, nói:

- Không có! Không có!... Á, người nói phụ thân, người là ai vậy? Hồng phấn khô lâu làm gì có phụ thân?

Thiếu nữ mỉm cười bí mật:

- Nếu ta thật sự là Hồng Phấn khô lâu Quý Điện Kiều Oa người có sợ không?

Triển Bạch ngăn người một lúc rồi lắc đầu:

- Qua việc xảy ra lúc đêm ta không sợ, ta biết người chắc chắn không phải là Quý Điện Kiều Oa!

Thiếu nữ vẫn nhìn thẳng vào chàng nghiêm giọng:

- Nhưng nếu ta thật sự là Quý Điện Kiều Oa thì những lời thề non hẹn biển người nói lúc đêm coi như hủy bỏ phải không?

Triển Bạch trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Ta tuy không tin người là Quý Điện Kiều Oa, nhưng dù người có là Quý Điện Kiều Oa đi nữa những lời ta nói đêm qua vẫn giữ nguyên giá trị, biển cạn non mòn cũng không thay đổi!

Một cảm giác ngọt ngào tràn qua tâm khảm, thiếu nữ ngã vào lòng Triển Bạch:

- Ái ca! Chàng tốt lắm...

Bỗng nàng đẩy chàng ra, nghiêm nghị nói:

- Coi người kìa? Cứ lo nói chuyện chẳng chịu sửa sang lại y phục, lỡ có người nhìn thấy thì sao?

Triển Bạch cúi đầu nhìn xuống, thấy chiếc chăn đắp trên người chàng đã lại trễ xuống dưới rốn. May mà nơi đây vùng rừng núi, sáng sớm chưa có người qua lại chứ nếu để người ngoài nhìn thấy chắc không biết phải giấu mặt vào đâu mới khỏi thẹn!

Chàng vội kéo tấm chăn lên vai buộc lại chắc chắn, xong nói:

- Trở lại vấn đề chính, từ đêm qua đến giờ nàng chưa nói cho ta biết nàng là ai?

Phụ thân nàng là ai?

- Phụ thân ta tuy gởi thân ngoài hải đảo đã lâu nhưng nói ra chắc chắn ngươi phải biết...

Dừng lại một lúc nàng mới chậm rãi tiếp:

- Người là Ngân Phiến Tử Liễu Sùng Hậu, còn ta là Liễu Thúy Thúy!

Triển Bạch cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dài trong xương sống lên đến tận óc, nói như thét:

- Phụ thân ngươi chính là một trong Giang Nam thất hiệp năm xưa?

Thiếu nữ gật đầu:

- Đúng vậy!

Triển Bạch lòng rối như tơ vò, ngẩn mặt lên trời than:

- Trời hỡi trời! Tại sao ông lại cay nghiệt xếp đặt cho Triển Bạch này phải gặp ái nữ của cừu nhân? Uyển Nhi! Mộ Dung Hồng! Phạm Tổ Loan! Kim Thái Phụng! Giờ lại đến Liễu Thúy Thúy! Tại sao ngươi không nói sớm ngươi là ái nữ của Liễu Sùng Hậu?

Tại sao?

Triển Bạch than khóc như sắp phát điên lên đến nơi, ngược lại Thúy Thúy bình tĩnh như không, chờ Triển Bạch dứt lời nàng mới dịu dàng nói:

- Việc này ta đã nghe phụ thân ta kể rất rõ ràng, khi giết hại Triển bá bá phụ thân ta không có tham gia. Cũng chính vì phụ thân ta không tham gia mà phải trôi dạt ra tới Đông Hải.

Triển Bạch tròn mắt:

- Sao? Nói vậy ngươi đã biết ta là ai?

Thúy Thúy cũng tròn mắt:

- Sao lại không biết? Ngươi là độc tử của Triển bá bá, tên là Triển Bạch, là trưởng phu của ta sau này! Ngốc ạ, ngươi tương ta tầm thường đến như vậy sao? Có thể tùy tiện hiến thân cho một kẻ không quen không biết sao?

Triển Bạch nhú mày:

- Nhưng ta có nói gì đến thân thể ta đâu! Ngươi làm sao biết rõ như vậy?

Thúy Thúy tươi cười nói:

- Ngươi biết những người bị hãm trong Thạch Cơ đại trận ai thả ra không?

- Không lẽ chính là ngươi?

- Không sao! Lần này ta vào Trung Nguyên chính là tìm đến Tứ đại hào môn báo thù cho phụ mẫu ta!

- Phụ mẫu ngươi ở tận ngoài Đông Hải cũng bị chúng gia hại sao?

Thúy Thúy thở dài nói:

- Xem ra việc của đời trước người không biết rõ lắm.

Nàng nhìn quanh một lúc rồi chỉ một góc cỏ thụ nói:

- Chỗ góc cây kia vừa tránh gió vừa có thể nhìn ra sông xem mặt trời mọc, chúng ta đến đó ngồi đi!

Hai người đến kê vai ngồi dưới góc cỏ thụ. Thúy Thúy đem việc của đời trước kể lại rõ ràng khúc chiết hơn.

Thì ra sau khi Triển Vân Thiên mượn được Tỵ thủy châu, mới cùng Liễu Sùng Hậu lặn xuống đáy Động Đình hồ tìm ra được bảo tàng. Nhưng vì có quá nhiều châu báu nên nhất thời hai người không thể vớt lên hết, mới trở lên bờ cùng năm người còn lại bàn kế sách trục vớt bảo tàng.

Triển Vân Thiên vẫn kiên trì chủ trương dùng châu bảo để cứu đói, việc này Liễu Sùng Hậu tán thành nhưng năm người còn lại không đồng ý. Triển Vân Thiên vốn đứng đầu trong Thất Hiệp, tính lại thấy việc nghĩa là làm, bất chấp sáu vị mình đệ có nhất trí hay không, năm người kia tuy không dám ra mặt chống đối Triển Vân Thiên nhưng trong lòng đã ngầm ngầm nảy sinh ý nghĩ ám hại chàng Bảo tàng ngoài trần châu bảo ngọc đếm không xuể lại còn có ba món võ lâm chí bảo. Tỵ Thủy Ngọc Bích, Đại la Kim Đan và Võ Học chân kinh. Đây vốn là bảo vật mà người võ lâm không một ai là không thèm muốn. Bởi vậy càng làm kích động lòng tham của Ngũ hiệp.

Thế là lần thứ hai Thất Hiệp chuẩn bị sẵn sàng đến Động Đình hồ để trục vớt bảo vật. Nhân lúc Triển Vân Thiên không phòng bị, Kim Cửu bất thần dùng ám khí Thanh Phù Tiêu hạ sát thủ, tiếp đó cả năm người liên thủ tấn công, khiến Triển Vân Thiên một đại hiệp nghĩa đành nuốt hận chết dưới tay năm người mình đệ của mình.

Trong lúc đó thì Liễu Sùng Hậu đang sắp xếp công việc vớt báu vật dưới đáy hồ, chùng sắp xếp xong quay trở lên bờ thì thấy mình huynh Triển Vân Thiên đã phơi xác bên bờ hồ rồi!

Thúy Thúy nói đến đây Triển Bạch đã gạt nước mắt dính chính:

- Lúc đó phụ thân ta còn chưa chết, chỉ bị thương rất nặng mà thôi. Chùng gượng về được đến nhà mới tắt thở!

Thúy Thúy kể chuyện xưa mà cũng xúc động đến rơi lệ thảm, gạt nước mắt tiếp:

- Việc này phụ thân ta cũng không biết. Chỉ nghe nói sau đó không thấy di thể của Triển bá bá nữa, cứ ngỡ ai đó đã lén đem đi mai táng rồi...